

когато работѣхъ първия портретъ, защото оригинала е у Толстой, азъ не бѣхъ виждалъ още тоя великъ старецъ.

Тепавски. А ти послѣ вижда Толстой?

Павелъ. Не само го видѣхъ, но бѣхъ каненъ и въ къщата му.

Тепавски. Азъ съмъ чувалъ, че Толстой малцина приемалъ въ къщи. Защото толкова посѣтители се явявали да го видятъ, че му било невъзможно да ги посрѣщне.

Павелъ. То е едно рѣдко щастие, Жоржъ, да бъдешъ приетъ тамъ.

Тепавски. А ти какъ успѣ? Какво думамъ: та ти дѣ не си успѣлъ, та и това да не ти се удаде!

Павелъ. (Въ споменъ). Азъ! И сега като си спомнямъ—душата ми трепва, като прѣдъ празникъ!

Тепавски. Тръгърдѣ интересна ще е срѣщата ти съ него. Още повече офицеръ, а той, както чувамъ, мразялъ офицеритѣ.

Павелъ. И той самъ нѣкога е билъ офицеръ! При това той не мрази хората. Той само казва, че военщината е зло.

Тепавски. Какъ ти се удаде?

Павелъ. (Спомняйки си, добива унесенъ погледъ). За-
челъ се въ неговитѣ книги, азъ обикнахъ писа-
нията му. Почнахъ да дружа съ хора, които го
дълбоко почитатъ. И увлеченъ въ неговитѣ при-
казка и поуки, азъ тѣй обикнахъ да гледамъ пор-
трета му, че послѣ и безъ да гледамъ можахъ да
го рисувамъ на картички, които пращахъ на разни
познати.